

Місто

Юрій Гундарів

Час покинув свій,
долаючи втому...
Я — у Києві
сто років тому.

Усміхнені квіти на клумбах.
Трамваїв густоголосся.
Міліціонери на тумбах
завмерли, як колОси.

Ось ця чарівна пані,
яка вибирає буси
прямо з вітрини — останні,
можливо, моя прабабуся.

А з цим малюком у колясці,
що так зворушливо плаче,
ми розминемось у часі...
Пробач, не до побачення!

Володимир, на хрест спершись,
як то кажуть, камо грядеши,
здається, побачив першим
нас — прийдешніх...

Вночі на дніпровські схили
падає срібне намисто...
Валер'ян Підмогильний
"Місто".